

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph.D., ve věci

žalobce: **TRAN VTE s. r. o.**
sídlem Máchova 433/63, 741 01 Nový Jičín
zastoupený advokátem Mgr. Vladimírem Soukupem
sídlem 28. října 3390/111a, 702 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 31, 602 00 Brno

o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2023, č. j. 32585/23/5300-21444-711869,
ve věci daně z přidané hodnoty

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání výše uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 8. 2022, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

3389122/22/3215-50522-802067 a č. j. 3389257/22/3215-50522-80206, ve věci daně z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí roku 2017.

2. Žalobce v žalobě namítl, že byla popřena daňová neutralita. Žalovaný podle něj ponechal zcela stranou, že žalobce přijatá zdanitelná plnění dále prodal za cenu s DPH a tuto řádně evidoval, hlásil, přiznával a odváděl. Žalobce s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 6. 9. 2022 č. j. 2 Afs 401/2020-74 tvrdil, že žalovaný popřel existenci přijatých zdanitelných plnění, přesto, že byla u dodavatelů řádně zaevidována. Žalovaný navíc sám připustil, že dodavatel EXCEPTIONALL s. r. o. nejen vykázal, ale i uhradil DPH za srpen 2017. Dále žalobce namítl, že žalovaný nebyl schopen prokázat neexistenci předmětných zdanitelných plnění, a tak nezákonně přenesl důkazní břemeno na žalobce. Žalovaný pochyboval o existenci zdanitelných plnění, i když věděl, že s fyzickými osobami spojenými s dodavateli je vedeno trestní řízení pro podezření z krácení daně (daňového podvodu). Na závěr žalobce obecně namítl porušení základních zásad správy daní a navrhl důkazní návrhy k prokázání, že užil předmětné zboží v rámci své reálné ekonomické činnosti.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce vůbec nereflektuje skutečnost, že nárok na odpočet DPH mu byl odmítnut jednak proto, že neprokázal dodání plnění deklarovanými dodavateli, ale rovněž proto, že neprokázal rozsah a předmět plnění. Žalobcem uvedený judikát je na nyní řešenou věc nepřiléhavý. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Rozhodoval v souladu s § 51 s. ř. s. bez nařízení jednání.
5. Z obsahu správních spisů soud zjistil, že žalobce uplatnil nárok na odpočet DPH za zdaňovací období 3. a 4. čtvrtletí 2017 z přijatých zdanitelných plnění od 9 dodavatelů deklarovaných na daňových dokladech (vše společnosti s r. o.). Jednalo se o dodání zboží – oblečení, obuv, kosmetiku, drogerii, hračky, bytový textil atd., předmět plnění byl vždy uveden velmi obecně („bundy“), nebyly doloženy dodací listy ani skladová evidence. V průběhu daňové kontroly byl především vyslechnut jako svědek T. E. L. V., zaměstnanec žalobce a manžel jednatelky žalobce, který přesně popsal způsob nákupu zboží – na tržnicích Sapa a HKH v Praze se vždy ústně domluvil s Vietnamci a Číňany u jednotlivých stánků, zboží mu přivezli najednou za několik dnů, platil při přivezení v hotovosti. Na fakturách byly jako dodavatelé uvedeny firmy, ty si svědek zkontroloval v ARESu, zda existují. Správce daně zjistil o deklarovaných dodavatelích, že nevykazovali žádné zaměstnance, ve zmíněných tržnicích je nikdo neznal, jednatelé dodavatelů byli v 6 z 9 případů „bílé koně“, zbylé 3 se nepodařilo vyslechnout (jeden zemřel a insolvenční správce firmy nedisponoval žádnými doklady, jednoho se nepodařilo zkontaktovat ani ve spolupráci s policií a zbývající jednatelka se omluvila ze zdravotních důvodů a zároveň uvedla, že o ekonomice společnosti EXCEPTIONALL s. r. o. nic neví). Žalobce v průběhu daňové kontroly argumentoval tím, že zboží použil ke své ekonomické činnosti, z jeho prodeje odvedl DPH. Správce daně vydal dne 15. 8. 2022 dodatečné platební výměry, jimiž žalobci doměřil DPH a rozhodl o penále.

O žalobcově odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, v němž dospěl k závěru, že žalobce neprokázal přijetí předmětných plnění od 9 deklarováných společností ani od jiného dodavatele v postavení plátce DPH, a rovněž neprokázal, v jakém konkrétním předmětu a rozsahu plnění opravdu přijal.

6. Krajský soud především uvádí, že žalobce v žalobě brojil pouze proti neprokázání deklarováných dodavatelů, nic nenamítal proti neprokázání konkrétního předmětu a rozsahu plnění. Soud považuje odůvodnění napadeného rozhodnutí za velmi pečlivé, logické a věcně správné, se zákonnými závěry. Žalobce v žalobě pouze opakoval odvolací námitky, na něž mu již odpověděl žalovaný. *V tomto ohledu lze připomenout, že pokud žalobce v žalobních bodech neprezentuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správného orgánu, nemusí pak soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, k nimž již správně dospěl správní orgán* (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013-128).
7. Otázkou použití plnění v rámci ekonomické činnosti žalobce se žalovaný zabýval mj. v bodech 53 až 56 odůvodnění napadeného rozhodnutí, soud se s jeho závěry ztotožňuje a odkazuje na ně. Stručně řečeno, žalovaný nerozporoval to, že žalobce prodával zboží a odváděl z prodeje DPH, nicméně touto žalobcovou činností nelze osvědčit, že plnění byla žalobci dodána dodavatelem uvedenými na daňových dokladech, případně jinými dodavateli v postavení plátců DPH, a v jakém konkrétním předmětu a rozsahu bylo zboží dodáno. Žalovaný nepopíral existenci přijatých zdanitelných plnění. Soud souhlasí s žalovaným i v tom, že rozsudek NSS, citovaný v žalobě, není přílehlavý na nyní přezkoumávanou věc. V judikátu šlo o situaci, kdy plnění bylo ze strany daňových orgánů uznáno dodavatelem v rámci daňové kontroly, kdežto u příjemce plnění měl správce daně pochybnosti. Zde je však jiná situace, neboť deklarování dodavatelé sice uvedli plnění v hlášení (a v jednom případě byla i uhrazena DPH), avšak z ničeho není zřejmé, že by činnost těchto dodavatelů byla prověřována daňovými orgány, natož, že by plnění byla dodavatelům uznána v rámci daňové kontroly apod. (blíže viz bod 49 odůvodnění napadeného rozhodnutí). V daném případě tedy nemohlo jít o rozporné hodnocení identických skutkových otázek, což je podstatou citovaného judikátu. Pokud jde o společnost EXCEPTIONALL s. r. o., ta skutečně DPH za srpen 2017 uhradila, podle názoru soudu však je nutno posuzovat tento ojedinělý případ v kontextu, jak byl nastíněn výše v bodě 5. rozsudku, a především podrobně zjištěn a doložen v daňovém řízení. Jednatelka této společnosti nevěděla nic o její ekonomice, společnost neměla žádné zaměstnance, zato virtuální adresu v objektu určeném k bydlení, kde „sídlilo“ 222 firem, společnost zveřejnila poslední účetní uzávěrku v roce 2014 (srov. zprávu o daňové kontrole, str. 19). Navíc je nutno připomenout, že v daňovém řízení nebyl prokázán konkrétní rozsah a předmět plnění, takže nemohly být naplněny podmínky pro vznik nároku na odpočet DPH.
8. Otázkou důkazního břemene se také již zabýval žalovaný ve zcela dostatečném rozsahu v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz zejm. část III., dále bod 59). Soud k tomu pouze dodává, že žalovaný nikdy netvrdil, že by plnění neexistovalo, daňové orgány měly konkrétní, logické a vážné pochybnosti o tom, že zboží dodali deklarování dodavatelé, a též nebylo vůbec možno ověřit konkrétní obsah zboží, když na daňových dokladech bylo uváděno velmi obecně a nebyla vedena žádná skladová evidence. I ve spojitosti s namítaným trestním řízením žalobce podsouvá žalovanému něco, co žalovaný neuvedl. Rozdíl mezi

řízením trestním a daňovým se žalovaný zabýval v bodě 66 odůvodnění napadeného rozhodnutí a soud se s tímto vypořádáním ztotožňuje.

9. V žalobě tvrzené porušení zásad správy daní je natolik obecné, že je soud nepovažuje za řádný žalobní bod a nemá, co by k němu uvedl. Důkazní návrhy, uvedené v žalobě, soud neprováděl, neboť měly sloužit k prokázání skutečnosti, která však byla v řízení nesporná a nemohla ničeho změnit na závěrech žalovaného ohledně nesplnění podmínek pro odpočet na DPH (že se žalobce věnoval prodeji smíšeného zboží).
10. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s.
11. Procesně úspěšnému žalovanému (§ 60 odst. 1 s. ř. s.) nevznikly v řízení žádné náklady převyšující jeho běžnou činnost, soud proto rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, jak je uvedeno ve II. výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 8. srpna 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu